

De charmes van Baudet

Het was lastig niet te bezwijken voor de charmes van Nederlands grootste ijdeltuit, de non-conformistische intellectueel **Thierry Baudet**, die het al jaren opneemt voor de natiestaat en succesvol ten strijde trok tegen de Europese moloch, onder meer door de organisatie van het referendum tegen het associatieverdrag van de EU met Oekraïne, waarmee de Nederlanders weer de kans kregen het politieke establishment een neus te zetten. De komst van Baudet schiet nu na de Provinciale Statenverkiezingen met zijn 'Forum voor Democratie' meteen door tot het zenit van het Nederlandse firmament.

In een interview toegestaan aan het blad *Nieuwe Revu* erkent Baudet dat hij graag overdrijft om zijn punt te maken. Niettemin krijgen we een akelig gevoel bij de oproep die hij doet om een kliklijn op te richten om 'linkse leerkrachten die de jeugd indoctrineren' aan te geven. De nog veel akeligere Braziliaanse president Bolsonaro roept zulks niet slechts van de zijlijn maar voert dit beleid uit wat leidt tot een intellectuele terreur die fnuikend is voor de uiterst broze democratie in het Zuid-Amerikaanse land.

We herkennen de beschuldigingen mutatis mutandis aan het adres van onze eigenste openbare omroep, waar heel veel over gezegd kan worden maar de mythe dat het een 'rode burcht' is, wordt in het enigszins emotionele boekje van voormalig nieuwsanker **Sigrid Spruyt** wel naar het rijk der fabelen verbannen. Eerder neigde de VRT die zij heeft gekend (volgens Spruyt Verziekt, Rot en Tragisch) naar sensationisme, met een obsessie voor geweld en alles behalve volksverheffend vermaak. Wat bewegingen als het VB alleen maar in de kaart speelde.

Over de rol van leerkrachten en schooldirecties werd hier te lande naar aanleiding van de klimaatmarsen en gedoogde dan wel aangemoedigde spijbelacties ook wel een boom opgezet. Dat scholen, in het kader van een zogenaamd 'pedagogisch project' kinderen ertoe verplichten om deel te nemen aan betogingen is inderdaad een brug te ver. Dat het hier zou gaan om 'niet-politieke' manifestaties, zoals onderwijsminister Hilde Crevits argumenteerde is te gek om los te lopen. Dat de minister haar verantwoordelijkheid trachtte te ontlopen door te beweren dat het haar niet toekomt om deze scholen tot de orde te roepen en te verwijzen naar een of andere ambtelijke instantie die hier de knopen zou moeten doorhakken is al helemaal een aanfluiting van het begrip politieke verantwoordelijkheid.

Maar laat leerkrachten toch toe om een overtuiging te hebben en daarvoor uit te komen. Met een kleurloze eenheidsworst zal de kritische burgerzin van jongeren niet gebaat zijn en een soort Stasi-maatschappij waar burgers elkaar bespionneren en broodroven willen we al helemaal niet.

Over de klimaatbetogingen is al heel wat gezegd en geschreven. Verderop in dit blad gaan we in op de gespannen verhouding tussen ecologische en sociale doelstellingen. Maar het is me toch opgevallen dat de slogans tijdens de optochten niet veel verder kwamen dan algemeenheden als 'red de planeet'. Eigenaardig genoeg waren de zeldzame concrete eisen plots van communautaire aard : herfederaliseer het milieubeleid. Er werd zowaar een poging gewaagd om de grondwet aan te passen.

Uit de Nederlandse verkiezingen blijkt alvast dat de bevolking in het algemeen minder warmloopt voor drastische en kostelijke klimaatbeleidsdoelstellingen dan sommigen vandaag in hun wensdromen aannemen. Net met dat thema heeft Thierry Baudet trouwens zijn klinkende verkiezingsoverwinning bezegeld.

Bernard DAELEMANS